

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 387/2015
11.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца М.В. из Н., кога заступа пуномоћник Б.Ч., адвокат из Н., против туженог ЈП ПТТ Саобраћаја „Србија“ РЈ Поштанског саобраћаја Ниш, ради поништаја решења, одлучујући о предлогу туженог за понављање поступка пред Врховним касационим судом у предмету Рев2 377/2014, у седници већа одржаној дана 11.06.2015.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен предлог за понављање поступка пред Врховним касационим судом Рев2 бр. 377/2014.

Образложење

Пресудом Врховног касационог суда Рев2 377/2014 од 29.10.2014.године, одбијена је као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 24/14 од 15.01.2014.године.

Поднеском од 20.02.2015.године, тужени је поднео предлог за понављање поступка пред Врховним касационим судом у наведеном предмету, на основу одредбе члана 426. тачка 11. ЗПП, заснивајући предлог на пресудама Европског суда за људска права донетим против Србије у којима је утврђена повреда члана 6. став 1. Конвенције о људским правима и слободама, недоследном судском праксом, међу којима су и пресуде Ракић и други против Србије од 05.10.2010.године и Винчић и други против Србије од 01.12.2009.године у којима је изражен став о недоследности судске праксе исте судске надлежности по истом чињеничном и правном основу. Пресудом Врховног касационог суда Рев2 377/2014 изражено је другачије правно схватање у односу на два предмета Врховног касационог суда (Рев2 1434/2013 и Рев2 389/2014) у идентичним ситуацијама у погледу постојања повреде радне обавезе.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност предлога за понављање поступка пред Врховним касационим судом применом одредби члана 426. до 433. ЗПП (“Службени гласник РС” 72/11) који се у конкретном случају примењује, обзиром да је парнични поступак правноснажно окончан пре ступања на снагу Закона о изменама и допунама ЗПП (“Службени гласник РС” 55/14) и одлучио да предлог туженог није дозвољен.

По одредби члана 426. став 1. ЗПП, предлог за понављање поступка може се поднети у предмету који је одлуком суда правноснажно окончан. Предметни спор је правноснажно окончан пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 24/14 од 15.01.2014.године, којим је одбијена жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке, којима је поништено решење туженог од 29.10.2012.године о отказу уговора о раду тужиоцу са анексима, а тужени обавезан да га врати на рад и призна му сва права из радног односа, те накнади трошкове поступка у износу од 70.500,00 динара. У ревизијском поступку чије се понављање тражи ревизијском одлуком поступак се правноснажно не окончава, јер је ревизија управо ванредни правни лек изјављен против правноснажне одлуке донете у другом степену. Законске одредбе од члана 426. до 433. релевантног ЗПП, којима је регулисан ванредни правни лек понављање поступка не прописују могућност изјављивања тог правног лека против ревизијске одлуке. Како се у овом случају предлог за понављање поступка односи само на ревизијски поступак, а не на правноснажни окончани поступак по тужбеном захтеву, предлог није дозвољен.

Тек је изменама и допунама Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” 55/14) које су ступиле на снагу 31.05.2014.године Закон о парничном поступку допуњен одредбом члана 433а који као новину уводи могућност понављања поступка пред Врховним касационим судом. Понављање тог поступка се може захтевати само из таксативно наведених разлога прописаних у члану 426. тачка 1, 6, 11. и 12. ЗПП међу којима је и разлог што је странка стекла могућност да употреби одлуку Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права, а то је могло да буде од утицаја на доношење повољније одлуке, или је Уставни суд у поступку по уставној жалби утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку, а то је могло да буде од утицаја на доношење повољније одлуке. Изузев наведеног потребно је да се разлог за понављање поступка односи искључиво на поступак пред Врховним касационим судом. Међутим, наведена законска одредба не може се у конкретном случају применити, јер је одредбом члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП прописано да ће се по одредбама овог закона спровести онај поступак који је започет по Закону о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11), а није окончан пре ступања на снагу овог закона. У конкретном случају поступак јесте започет по одредбама ЗПП (“Службени гласник РС” 72/11) али је и правноснажно окончан по истом закону доношењем другостепене пресуде од 15.01.2014.године, због чега нема места примени Закона о изменама и допунама ЗПП (“Службени гласник РС” 55/14), те ни примени одредбе члана 433а која прописује могућност понављања поступка пред Врховним касационим судом, због разлога прописаног чланом 426. став 1. тачка 11. ЗПП, на коме је заснован предлог туженог за понављање ревизијског поступка.

На основу изложеног и члана 430. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,**